



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 79/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Franko, advokátska kancelária s. r. o., Popradská 82, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Franko, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 106/2019 z 29. apríla 2020 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

20. júla 1972, Štefánikova 54, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 106/2019 z 29. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 29 CbZm 13/2011 z 20. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa a uložil mu nahradiť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) trovy právneho zastúpenia v sume 1 140,10 €.

2.1 Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že sťažovateľ sa podaným návrhom podľa v tom čase platného a účinného § 175 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) domáhal vydania zmenkového platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 5 143,98 € s príslušenstvom. Okresný súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné predpoklady na vydanie zmenkového platobného rozkazu podľa Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), preto nariadil na prejednanie uplatneného nároku sťažovateľa pojednávanie. O žalobe sťažovateľa následne rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom sp. zn. 29 CbZm 13/2011 z 23. apríla 2015, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľa zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoZm 3/2016 z 19. mája 2016 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Po doplnení dokazovania v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu okresný súd zistil, že zmenka predložená sťažovateľom v konaní mala zabezpečovať jeho pohľadávku proti žalovanému vzniknutú z titulu náhrady škody spôsobenej na motorovom vozidle žalovaným. Keďže okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, čo sa týka preukázania jeho vlastníctva k motorovému vozidlu, na ktorom mala byť škoda spôsobená, nebol tak v konaní aktívne vecne legitimovaný, preto jeho žalobe nevyhovelo.

3. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 CoZm 1/2019 z 29. mája 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým potvrdil rozsudok okresného

súdu vo výroku o zamietnutí žaloby a zmenil výrok o náhrade trov konania tak, že žalovanému priznal proti sťažovateľovi náhradu trov konania v celom rozsahu a súčasne rozhodol aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

3.1 Krajský súd prisvedčil odvolacej námietke sťažovateľa, že okresný súd mal v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) na prejednávajúcu vec aplikovať ustanovenia Civilného sporového poriadku a nemal tak postupovať podľa § 175 OSP. Krajský súd v tomto smere ozrejmlil, že v prípade sťažovateľa nebol zmenkový platobný rozkaz vydaný, preto sa neaplikovali ani prechodné ustanovenia o konaní o zmenkovom platobnom rozkaze (§ 471 ods. 2 CSP). Napriek uvedenému bol krajský súd toho názoru, že pochybenie okresného súdu spočívajúce v nesprávnej citácii ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku neznamenalokrútenie sťažovateľa na jeho procesných právach v súdnom konaní, a nedošlo tak ani k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Vo vzťahu k uplatnenému nároku sťažovateľa sa krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého sťažovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno o kauzálnom vzťahu zabezpečenom predloženou zmenkou.

4. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, namietajúc pritom porušenie jeho procesných práv postupom okresného súdu v dôsledku nesprávnej aplikácie (neúčinných) ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a žalovanému priznal proti sťažovateľovi náhradu trov dovolacieho konania.

4.1 V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ nekonkretizoval, ktoré jeho procesné práva boli porušené, pričom rovnako ako krajský súd nedospel k záveru o porušení práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Ani v sťažovateľom namietanej kvalite odôvodnenia rozsudku krajského súdu najvyšší súd nezistil vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

5. Sťažovateľ v úvode ústavnej sťažnosti popisuje skutkové okolnosti prejednávanej veci a namieta, že najvyšší súd „*svojvoľne*“ postupoval pri posúdení otázky nesprávnej

aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v konaní vedenom okresným súdom. Podľa názoru sťažovateľa nemožno pochybenie okresného súdu spočívajúce v nesprávnom použití už neúčinného právneho predpisu považovať len za omyl v písaní, resp. gramatickú chybu v poučení, tak ako to tvrdia krajský súd a najvyšší súd. Sťažovateľ je presvedčený, že ak by okresný súd v jeho veci aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku „*napr. o popieraní skutkových tvrdení a nespornosti nepopretých tvrdení*“, nemohol by dospieť k právnemu záveru o nepreukázaní predpokladov zodpovednosti za škodu.

6. Svojvoľnosť postupu najvyššieho súdu vidí sťažovateľ aj v prípade posúdenia, či „*zo strany odvolacieho (a prvostupňového) súdu došlo k dodržaniu zákonnosti, pokiaľ ide o otázku objasňovania skutkového stavu a následného právneho posúdenia veci*“. Sťažovateľ vyjadruje nesúhlas s hodnotením vykonaného dokazovania krajským súdom a, citujúc ustanovenia príslušných právnych predpisov, poukazuje na rozdiel medzi vlastníkom motorového vozidla a jeho držiteľom. Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka, že len „*odsúhlasil*“ argumentáciu krajského súdu a okresného súdu týkajúcu sa ich právneho záveru o zamietnutí žaloby sťažovateľa z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie a tiež záveru o nevykonaní dôkazu – výsluchu svedka [REDACTED]. Sťažovateľ súčasne spochybňuje názor konajúcich súdov, že preukázanie nájomného vzťahu medzi ním a žalovaným nemalo v predmetnom konaní žiaden význam.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol:

*„Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.4.2020 sp. zn.: 4Obdo/106/2019, ktorý odmietol dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 4CoZm/1/2019 zo dňa 29.5.2019 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*Ústavný súd zrušuje v celom rozsahu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.4.2020 sp. zn.: 4Obdo/106/2019, ktorým odmietol dovolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 4CoZm/1/2019 zo dňa 29.5.2019 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*

*Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 375,24 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

### Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v neskorších zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 ústavy každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd už v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97).

Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

### III.

#### Posúdenie veci ústavným súdom

16. Sťažovateľ sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP. Porušenie označených práv tkvie podľa sťažovateľa v tom, že najvyšší súd sa

- „svojevoľne“ vysporiadal s otázkou aplikácie neúčinnnej právnej úpravy súdmi nižšej inštancie, ktorú nepovažoval za porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie,
- nesprávne stotožnil s argumentáciou konajúcich súdov týkajúcou sa (ne)vykonania dokazovania a s ich právnym záverom o zamietnutí žaloby sťažovateľa.

17. Ešte pred samotným posúdením relevantnej sťažnostnej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné pripomenúť, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je postavený mimo sústavu všeobecných súdov a nie je ho možné považovať za ďalšiu opravnú inštanciu v systéme všeobecného súdnictva. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)].

19. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

20. Z ústavnoprávneho pohľadu treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie označených základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou noriem tohto práva, prípadne konkurenciou interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a napokon za také možno považovať prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva (I. ÚS 255/2010). Pojem svojvoľe možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016).

21. Podstata prvej námietky spočíva v tvrdení sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie okresným súdom, ku ktorému došlo v dôsledku nesprávnej

aplikácie predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (účinnejš do 30. júna 2016) vo veci sťažovateľa. Uvedené pochybenie pritom podľa sťažovateľa nenapravil krajský súd a rovnako ani najvyšší súd, ktorý sa s touto dovolacou námietkou vysporiadal „svojvoľne“.

22. Zohľadňujúc predmetnú námietku sťažovateľa, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, kde najvyšší súd zdôraznil, že pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces (bod 23 napadnutého uznesenia). Konštatoval, že *„po vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie, súd prvej inštancie nariadil prvé súdne pojednávame dňa 25. novembra 2016 a účastníci bezosporu boli poučení o svojich procesných právach a povinnostiach správne, už podľa novej právnej úpravy (C. s. p.). Z obsahu jednotlivých zápisníc o pojednávaní nesporne vyplýva dôvod jeho odročenia, ako aj uloženie povinnosti sporovým stranám ohľadne doplnenia dokazovania, ako aj určenia záväznej procesnej lehoty na niektoré procesné úkony. Uloženie povinností súdom bolo formulované jasne a zrozumiteľne. Skutočnosť, že zápisnice o pojednávaní (prvá strana) boli spísané na predtlačí, ktoré obsahovali pod čiarou aj ustanovenia O. s. p. nemá sama o sebe za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, resp. že by mu znemožňovala realizáciu procesných oprávnení mariacich možností jeho aktívnej účasti na konaní, alebo by žalobca mal menší časový priestor v súdnom konaní na predkladanie dôkazov, prípadne popieranie skutkových tvrdení protistrany“* (bod 30 napadnutého uznesenia).

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je tak zrejmé, že najvyšší súd (rovnako ako krajský súd) síce uznal pochybenie okresného súdu spočívajúce v nesprávnej citácii už neúčinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v odôvodnení rozsudku z 20. septembra 2018, avšak dospel k záveru, že uvedené nemalo za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, keďže sťažovateľ nebol žiadnym spôsobom ukrátený na svojich procesných právach a tieto mal v plnom rozsahu počas celého konania zachované.

24. Uvedenému záveru najvyššieho súdu pritom nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu sa totiž spravodlivosť procesu posudzuje ako celok (napr. m. m. II. ÚS 307/06), pričom k vyhoveniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak ústavný súd dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

25. Za dôvody zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti treba podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, ku ktorým reálne došlo, ako aj ich ústavnoprávny rozmer a únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práv, ktorých porušenie sa namieta (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09), vrátane posúdenia, či tieto pochybenia, resp. nedostatky reálne spôsobili, alebo mohli spôsobiť sťažovateľovi ujmu na jeho ústavou garantovaných právach (IV. ÚS 38/2018).

26. Na základe uvedeného sa preto nemožno stotožniť s argumentáciou sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), keďže najvyšší súd logicky a zrozumiteľne vysvetlil, že ak sa aj okresný súd nejakého pochybenia dopustil, uvedené v konečnom dôsledku vzhľadom na intenzitu tohto pochybenia nemohlo sťažovateľovi spôsobiť žiadnu ujmu, a preto nemožno konštatovať ani porušenie jeho práva spravodlivé súdne konanie. Napísané osobitne platí za situácie, ak sťažovateľ tak v ústavnej sťažnosti (ako aj v podanom dovolaní) nešpecifikoval, ktoré jeho procesné práva boli postupom okresného súdu porušené. V tomto smere preto nebola námietka sťažovateľa opodstatnená.

27. Pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ polemizuje s vykonanými dôkazmi a s ich hodnotením všeobecnými súdmi, ústavný súd zdôrazňuje, že zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu prináleží všeobecným súdom, pričom pokiaľ tieto postupujú v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP) a uvedú, z ktorých dôkazov vyvodili skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, nie je v právomocí ústavného súdu do takého hodnotenia vstupovať. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) totiž nepatrí právo sporovej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sporová strana predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 284/08).

28. Ústavný súd sa pritom z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd podrobne a presvedčivo reflektoval aj na námietku sťažovateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti či nedostatku odôvodnenia rozsudku krajského súdu a dostatočne ozrejmil, z akého dôvodu vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ani v tomto smere nevzhladol. Z rozsudku krajského súdu, ktorý najvyšší súd považoval za spĺňajúci „*parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia*“, sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu. Krajský súd sa podľa názoru najvyššieho súdu náležite vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľa súvisiacimi s namietaným nesprávnym procesným postupom okresného súdu a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia uviedol ďalšie argumenty k neopodstatnenosti uplatneného nároku sťažovateľa, ako aj dôvody neakceptovania vypočutia svedka v konaní (bod 34 napadnutého uznesenia).

29. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje a jeho rozhodnutie označuje za „*svojvoľné*“, pričom najvyšší súd sa náležite vysporiadal s každým relevantným argumentom sťažovateľa, nie je postačujúca sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom,

z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

30. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľom označeného základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Rastislav Kaššák  
predseda senátu